

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Veroniky Poláčkovej v právnej veci žalobcu: **F. M. s.r.o.**, N., zastúpeného advokátom *Mgr. M. G., AK A. s.r.o., N.* proti žalovanému: **Daňový úrad Banská Bystrica II**, Kuzmányho č. 18, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 851/230/1515/08/Moj zo dňa 11.01.2008, č. 851/230/8516/08/Moj zo dňa 13.02.2008, č. 851/230/8513/08/Moj zo dňa 13.02.2008, č. 851/230/8493/08/Moj zo dňa 13.02.2008, č. 851/230/63713/07/Moj zo dňa 05.11.2007, č. 851/230/63703/07/Moj zo dňa 05.11.2007 a č. 851/230/63582/07/Moj zo dňa 05.11.2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 23S 48/2008 -37 zo dňa 11.06.2008 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S 48/2008-37 zo dňa 11. júna 2008 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žaloby žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 851/230/1515/08/Moj zo dňa 11.01.2008, č. 851/230/8516/08/Moj zo dňa 13.02.2008, č. 851/230/8513/08/Moj zo dňa 13.02.2008, č. 851/230/8493/08/Moj zo dňa 13.02.2008, č. 851/230/63713/07/Moj zo dňa 05.11.2007, č. 851/230/63703/07/Moj zo dňa 05.11.2007 a č. 851/230/63582/07/Moj zo dňa 05.11.2007.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že podľa § 112 ods. 1 O.s.p. v záujme hospodárnosti konania spojil veci ktoré napadli na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp.zn. 23S 48/2008 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 851/230/1515/08MoJ zo dňa 11.01.2008 – zamietnutie odvolania proti dodatočnému platobnému výmeru DÚ Topoľčany zo dňa 16.09.2004, pod spisovou značkou 23S 49/2008, 23S 51/2008

a 23S 52/2008 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí o zastavení odvolacieho konania zo dňa 13.02.2008 (proti rozhodnutiam o uložení pokút z dňa 05.11.2007), nakoľko tieto veci spolu súviseli a išlo sa o tých istých účastníkov konania. Spoločné konanie po spojení vecí bolo vedené pod sp.zn. 23S 48/2008.

Krajský súd preskúmal žalobami napadnuté rozhodnutia a postup žalovaného v zmysle § 247 ods. 1 O.s.p. a po preskúmaní vecí dospel k záveru, že rozhodnutia žalovaného nie sú v rozpore so zákonom a žaloby preto v zmysle § 250j ods. 1 zamietol.

Žalobca v oboch žalobách v podstate spochybňoval právoplatnosť prvotných rozhodnutí Daňového úradu Topoľčany (č. 642/230/59072/04/STM zo dňa 16.09.2004) spisová značka 23S 48/2008, č. 642/230/59072/04/STM zo dňa 16.09.2004, č. 642/230/59017/04/STM zo dňa 16.09.2004 (spisy 23S 49,51,52/2008), na základe ktorých došlo rozhodnutiami žalovaného zo dňa 05.11.2007 k uloženiu pokút žalobcovi podľa § 35 ods. 1 písm. e/ a d/ zákona č. 511/1992 Zb. vo výške 3 023 640,-- Sk, 12 135 668,-- Sk a 4 266 489,-- Sk. V danom prípade súd z obsahu spisu zistil, že rozhodnutie Daňového úradu Topoľčany č.j. 642/230/59072/04/STM (spis 23S 48/2008) bolo doručené na adresu žalobcu dňa 22.09.2004, rozhodnutie DÚ Topoľčany č. 642/230/590072/04/81 ako aj rozhodnutie DÚ Topoľčany č. 642/230/590017/04/STM boli doručené na adresu žalobcu dňa 22.09.2004 a rozhodnutie č. 642/230/50895/04/STM bolo doručené na adresu žalobcu dňa 07.09.2004. Prevzatie doručenia potvrdzujú ústrižky doručeníek s podpisom za subjekt žalobcu. Žalobca v žalobe, ako aj na pojednávaní uviedol, že rozhodnutia mala prevziať za žalobcu pani S., ktorá nebola ich zamestnancom. Túto mal splnomocniť na pošte 29.04.2004 splnomocnením na prijímanie zásielok (spolu aj s ďalšími dvomi osobami) manžel konateľky J. H.. Manžel však už v tom čase nemal všeobecné splnomocnenie na zastupovanie spoločnosti žalobcu, a preto ani nemohol nikoho splnomocňovať na preberanie zásielok. Plná moc mu skončila odvolaním dňa 10.11.2003. Napokon žalobca tvrdil, že konateľka spoločnosti neprevzala žiadnu z uvedených písomností (rozhodnutia a protokol) môže preto s určitosťou tvrdiť, že podpis na príslušných doručenkách potvrdzujúcich ich prevzatie nie je podpisom štatutárneho zástupcu žalobcu.

Podľa § 17 ods. 5 a 6 zákona č. 511/1992 Zb., ak má adresát zástupcu s plnomocenstvom pre celé daňové konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Ak má však adresát osobne v daňovom konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť jemu i jeho zástupcovi.

Ak sa daňový subjekt, ktorý má trvalý pobyt alebo sídlo na území Slovenskej republiky, zdržuje v cudzine, je povinný mať zástupcu na doručovanie písomností, ktoré oznámi správcovi dane.

Podľa § 17 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb., písomnosti určené právnickej osobe sa doručujú zamestnancom oprávneným pre tohto adresáta prijímať písomnosti. Ak nie sú, doručuje sa písomnosť, ktorá je určená do vlastných rúk tomu, kto je oprávnený za adresáta

konať ,ostatné písomnosti ktorémukoľvek jeho zamestnancovi, ktorý písomnosť prijme. Rovnako sa postupuje, ak adresát ustanovil na pošte osobu na prijímanie zásielok. Ak takéto osoby nie sú alebo ak na adrese pre doručovanie písomností do vlastných rúk nebola zastihnutá osoba, ktorá je oprávnená písomnosť prevziať, hoci právnická osoba na adrese doručovania má sídlo, postupuje sa podľa odseku 3.

Krajský súd z obsahu spisu zistil, že žalobca neudelil v čase doručovania rozhodnutí Daňového úradu Topoľčany, ako aj protokolu o kontrole (september 2004) žiadnej osobe splnomocnenie na zastupovanie v daňovom konaní (v zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.). Žalovaný preto správne doručoval rozhodnutia a písomnosti na adresu žalobcu. Pokiaľ boli zásielky žalobcu prevzaté od pošty na základe iného splnomocnenia (medzi poštou a J. H.), a to osobou splnomocnenou na preberanie zásielok, ide o vzťah medzi žalobcom a osobou splnomocnenou na preberanie zásielok, prípadne medzi žalobcom a jeho zástupcom podľa všeobecnej plnej moci (J. H. manželom konateľky žalobcu), a to aj napriek tomu, že všeobecná plná moc už bola vypovedaná. Ide teda o iný vzťah, do ktorého žalovaný, ako tretia osoba nemôže zasahovať. Pokiaľ teda zásielky s daňovými rozhodnutiami prevzala osoba ustanovená adresátom na pošte na prijímanie zásielok, došlo zo strany správcu dane k riadnemu doručeniu všetkých písomností, ako aj rozhodnutí pre daňový subjekt. Žalovaný nemôže skúmať, či si žalobca na pošte správne a oprávnene ustanovil osobu na prijímanie zásielok. V tomto smere súd poukazuje aj na ustanovenie § 16 Obchodného zákonníka, podľa ktorého podnikateľa zaväzuje aj konanie inej osoby v jeho prevádzkarni, ak nemohla tretia osoba vedieť, že konajúca osoba na to nie je oprávnená, ako aj na ustanovenie § 33 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

Z uvedených dôvodov mal súd za to, že všetky rozhodnutia Daňového úradu Topoľčany uvedené vyššie nadobudli právoplatnosť, a preto žalovaný rozhodnutím 851/230/1515/08/MOJ zo dňa 11.01.2008 správne zamietol odvolanie žalobcu, ako oneskorene podané. Taktiež rozhodnutia Daňového úradu Topoľčany zo septembra 2004, ako právoplatné rozhodnutia mohli byť podkladom pre vydanie rozhodnutí o uložení pokút za porušenie ustanovenia § 35 ods. 1, písm. d/ a e/ zákona č. 511/1992 Zb. (rozhodnutia žalovaného zo dňa 05.11.2007).

Čo sa týka ďalších námietok žalobcu voči rozhodnutiam o zastavení odvolacieho konania zo dňa 13.02.2008, voči rozhodnutiam o uložení pokuty zo dňa 05.11.2007 (spisové značky 23S 49/2008, 23S 51/2008, 23S 52/2008) súd mal za to, že aj v tomto prípade žalovaný postupoval v súlade so zákonom – ustanovením § 46 ods. 1 až 7 zák.č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.

Z obsahu správnych spisov súd zistil, že voči rozhodnutiam o uložení pokút zo dňa 05.11.2007 podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie prostredníctvom splnomocneného zástupcu na daňové konanie podľa plnomocenstva zo dňa 24.08.2005. Žalovaný výzvami zo dňa 03.12.2007 a 04.12.2007 vyzval žalobcu na doplnenie odvolaní proti rozhodnutiam o uložení pokuty s tým, že vyzval žalobcu v zmysle ustanovenia § 46 ods. 4 písm. d/ zákona

č. 511/1992 Zb., aby uviedol rozpor s právnymi predpismi, skutkovým stavom, alebo inými dôvodmi, ktoré preukazujú nesprávnosť alebo nezákonnosť napadnutého rozhodnutia a zároveň aby uviedol dôkazy k tvrdeniam uvedeným v odvolaní. Doplnenie odvolania žiadal predložiť v lehote do 15 dní od doručenia výzvy s tým, že v prípade, ak výzve nevyhovie odvolacie konanie budú zastavené. Žalobca podaním zo dňa 14.12.2007 prostredníctvom splnomocneného zástupcu Ing. J. O. reagoval na výzvy žalovaného oznámením, že neobdržal základné rozhodnutia – dodatočné platobné výmery na daň z pridanej hodnoty a ani a nezúčastňovali daňovej kontroly. Zároveň žiadal vzhľadom na zložitosť situácie, aby správca dane prerušil konanie a predĺžil im lehotu na ďalšie dopĺňanie dôkazov o 15 dní.

Žalovaný predĺžil lehotu na predloženie dôkazov k odvolaniu rozhodnutím zo dňa 22.01.2008 a to do 08.02.2008. Ako to vyplýva aj z obsahu správnych spisov žalobca žiadne doplnenie dôkazov, ani doplnenie odvolania v stanovenej lehote (08.02.2008) ani neskôr neurobil, a preto žalovaný správne zastavil odvolacie konanie v zmysle § 46 ods. 5 predposledná veta zákona č. 511/1992 Zb. Žalovaný taktiež správne vo veci konal s daňovým zástupcom žalobcu Ing. O., ktorý mal platné plnomocenstvo na zastupovanie žalobcu v daňovom konaní. Pokiaľ žalobca doručoval žalovanému nové plnomocenstvo pre advokáta Mgr. M. G. (dňa 07.01.2008 a 30.01.2008), tak žalovaný na tieto podania reagoval listami zo dňa 11.01.2008 a 05.02.2008 neuznaním nového plnomocenstva s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992, pretože v tej istej veci môže mať daňový subjekt len jedného zástupcu. Tieto listy žalovaného boli doručené pôvodnému daňovému zástupcovi Ing. J. O. dňa 08.02.2008, ako aj spoločnosti žalobcu taktiež dňa 08.02.2008. Súd mal za to, že neuznanie nového plnomocenstva nemohlo mať vplyv na splnenie výzvy žalovaného na odstránenie nedostatkov odvolania. Žalobca mohol pôvodné plnomocenstvo odvolať a oznámiť to spolu so zaslaním nového plnomocenstva, pričom v prvom rade bolo potrebné zabezpečiť vykonanie doplnenia odvolania. Toto sa však nestalo, a to ani v náhradnej lehote stanovenej žalovaným a ani neskôr do podania žaloby.

Z uvedených dôvodov mal krajský súd za to, že v danom prípade nie sú dôvody na zrušenie rozhodnutí žalovaného, nakoľko vo veciach nedošlo k takému porušeniu zákona, ktorý by mal vplyv na zákonnosť rozhodnutí, a preto vychádzajúc z vyššie uvedených dôvodov súd žaloby žalobcu zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zastúpení advokátom včas odvolanie. Uviedol, že zotrváva na námietke, že rozhodnutia žalovaného správneho orgánu vychádzajú z neprávoplatných dodatočných platobných výmerov, ktoré žalobcovi neboli nikdy v súlade s § 17 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb. doručené.

Argumentácia prvostupňového súdu v tom smere, že dodatočné platobné výmery, na a základe ktorých následne žalovaný správny orgán vydal rozhodnutia o uložení pokút, sú právoplatné a doručené v súlade s zák. č. 511/1992 Zb., neobstojí. Z listín predložených prvostupňovému súdu jednoznačne vyplýva, že od založenia spoločnosti jediným spoločníkom a konateľom žalobcu bola len D. H. Z predložených listín taktiež vyplýva, že

osobou splnomocnenou na zastupovanie v daňovom konaní len do 10.11.2003 bol J. H., ktorému všeobecné udelené plnomocenstvo zo strany konateľky bolo odvolané, čo je konštatované aj v protokole o daňovej kontrole č. I/1515/28503/2004 zo dňa 30.07.2004.

V čase doručovania jednotlivých výziev na prerokovanie protokolov o daňových kontrolách a dodatočných platobných výmerov (september 2004) nemal žalobca splnomocnenú žiadnu osobu na zastupovanie v daňovom konaní a taktiež žalobca prostredníctvom svojho štatutára nespomocnil žiadnu osobu na preberanie zásielok mu určených.

J. H. ako osoba, ktorá nie je oprávnená konať v mene žalobcu, dňa 29.04.2004, tak ako to vyplýva z kópie splnomocnenia na prijímanie zásielok poskytnutého právnomu zástupcovi Slovenskou poštou, a.s., splnomocnil tri osoby, a to J. M. J. S. a M. S.. Je zrejmé, že pošta si v čase akceptovania takéhoto splnomocnenia nedostatočne overila oprávnenie J. H. konať v mene žalobcu, nakoľko tomuto žiadne oprávnenie na konanie v mene žalobcu nikto neudelil. J. H. nikdy nebol zamestnancom spoločnosti F. M. s.r.o. a rovnako ani žiadna z troch osôb uvedená v plnomocenstve zo dňa 29.04.2004. Žiadna z týchto osôb v čase udelenia plnomocnenstva J. H. nebola žiadnym zástupcom jediného účastníka daňového konania a ani nikto nich ním nebol v čase doručovania jednotlivých výziev a následne rozhodnutí.

Ak by žalobca akceptoval názor prvostupňového súdu ohľadom doručovania listín, mohla by vzniknúť situácia, kedy by akákoľvek tretia osoba mimo účastníka konania bez oprávnenia konať v jeho mene splnomocnila ďalšie osoby na preberanie zásielok a zákon by s dorúčením listiny takejto osobe spájal právne účinky. Takúto aplikačnú prax je potrebné kategoricky odmietnuť. Takýto stav nie je možné ani konvalidovať podporným poukázaním prvostupňového súdu na hmotnoprávne ustanovenia § 16 Obchodného zákonníka ako aj § 33 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko tieto sa na otázku doručovania podľa osobitného právneho predpisu (zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov), ktorý má navyše procesnoprávny charakter nevzťahujú.

Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že žiadna výzva na prerokovanie protokolu o daňovej kontrole a taktiež ani žiadny z dodatočných platobných výmerov nebol žalobcovi nikdy v súlade s § 17 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov doručený. Pokiaľ akákoľvek tretia osoba prevzala tieto výzvy, prípadne dodatočné platobné výmery, nie je možné s ich dorúčením spájať právne relevantné účinky, nakoľko nikdy nebola v žiadnom vzťahu s jediným účastníkom daňového konania (žalobcom).

Z tohto dôvodu preto nemôže byť žiadna z daňových kontrol ukončená, keďže k prerokovaniu žiadneho protokolu podľa § 15 ods. 13 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov nikdy nedošlo a ani jeden z dodatočných platobných výmerov nie je právoplatným a vykonateľným titulom k tomu, aby žalovaný správny orgán vydal rozhodnutia o uložení pokút podľa § 35 ods. 1 písm. d/ a e/ zák. č. 511/1992 Zb. Je zrejmé,

že k pochybeniu v otázke doručovania došlo na strane pošty, ale za jej nesprávny postup nemôže niesť účastník konania zodpovednosť. Doručovanie vykonáva vždy správca dane, pričom doručovanie je vykonávané len spravidla poštou. (§ 17 zák. č. 511/1992 Zb.) S nesprávne vykonaným doručením poštou zákon nespája žiadnu fikciu doručenia.

Na základe týchto skutočností sa žalobca domáha zmeny rozsudku súdu prvého stupňa, a to v takom rozsahu, že odvolací súd zruší rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v rozsahu podanej žaloby a vysloví právny názor, v ktorom by bola vyjadrená povinnosť správneho orgánu vykonať opätovne doručenie všetkých výziev na prerokovanie protokolov o vykonaní daňových kontrol a následne ich doručení a prerokovaní znova vo veci bude konať a rozhodovať.

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 24.09.2008 navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že nemal dôvod spochybniť zákonnosť doručenia dokumentov, keďže mal k dispozícii doručenky, riadne podpísané splnomocnenou osobou na prevzatie doručených zásielok na pošte. V spisovej dokumentácii je ďalej založený Úradný záznam zo dňa 07.09.2004 pod č.j. I/151/33402/2004/990123,990246 podpísaný zamestnancami daňového riaditeľstva SR Banská Bystrica, odbor vyhľadávania a spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní Ing. O. S. a Ing. W. D., ktorí daňovú kontrolu vykonávali, z ktorého vyplýva, že pred prerokovaním protokolu si osobne v sídle spoločnosti boli overiť u zamestnancov nachádzajúcich sa v priestoroch spoločnosti, či na adresu sídla spoločnosti boli doručené výzvy a protokoly na ich prerokovanie. Zamestnanci potvrdili, že uvedené dokumenty boli odovzdané jej právnenému zástupcovi. Konateľka nebola v tom čase v priestoroch spoločnosti prítomná.

Z toho vyplýva, že spochybňuje tvrdenie, že o výzve na prerokovanie protokolu o zisteniach kontroly nemala konateľka vedomosti a zámerne sa vyhýbala prerokovaniu protokolu.

Keďže v čase doručovania výziev na prerokovanie protokolu a dodatočného platobného výmeru nebol konateľkou ustanovený splnomocnený zástupca pre daňové konanie. Daňové riaditeľstvo SR ako aj Daňový úrad Topoľčany správne doručovali dokumenty na adresu sídla spoločnosti. Nie je v ich kompetencii ani v kompetencii Daňového úradu Banská Bystrica II skúmať, či si žalobca na pošte správne ustanovil osobu na prijímanie zásielok a či si pošta dostatočne overila splnomocnenie osoby na určenie prijímateľa doručovaných zásielok. Pokiaľ teda zásielky s daňovými rozhodnutiami prevzala osoba ustanovená adresátom na pošte na prijímanie zásielok, došlo zo strany správcu dane k riadnemu doručeniu všetkých písomností, ako aj rozhodnutí pre daňový subjekt.

Najvyšší súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a podľa § 250ja

ods. 3 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods.1, písm. h/ O.s.p. zrušil a podľa § 221 ods.2 O.s.p. vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca v odvolacom konaní zotrval na námietke, že rozhodnutia žalovaného správneho orgánu vychádzajú z neprávoplatných dodatočných platobných výmerov, ktoré žalobcovi neboli nikdy v súlade s 17 ods. 8 zák.č. 511/1992 Zb. doručené. Ide o podstatnú skutkovú okolnosť. Odvolací súd preto preskúmal tento dôvod žalobcu.

Skutkový stav nebol v odvolacom konaní sporný. Rozhodnutia mala prevziať za žalobcu pani S., ktorá nebola jeho zamestnancom. Túto mal splnomocniť na pošte 29.04.2004 splnomocnením na prijímanie zásielok (spolu aj s ďalšími dvomi osobami) manžel konateľky J. H.. Manžel konateľky však už v tom čase nemal všeobecné splnomocnenie na zastupovanie spoločnosti žalobcu, a preto ani nemohol nikoho splnomocňovať na preberanie zásielok. Plná moc mu skončila odvolaním dňa 10.11.2003.

Žalobca namietal správnosť právneho názoru súdu prvého stupňa, ktorý v danom prípade poukázal na ust. § 33 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 16 Obchodného zákonníka, keďže tieto sa na otázku doručovania podľa osobitného právneho predpisu (zák.č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov), ktorý má navyše procesnoprávny charakter, nevzťahujú.

Najvyšší súd zistil, že spor v podstate spočíva v tvrdení vade plnomocenstva zo dňa 29.04.2004 (fotokópia č.l. 15) adresáta – právnickej osoby F. M., s.r.o., K., IČO X. na prijímanie zásielok na Pošte T..

Podľa § 17 ods. 1, prvá veta zák.č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov správca dane doručuje úradné písomnosti adresátovi spravidla poštou.

Vzhľadom na uvedené ustanovenie súčasťou riadneho doručenia podľa zákona o správe daní a poplatkov je i zachovanie zákonných pravidiel upravujúcich doručovanie poštou.

Podľa § 30 ods. 1, písm. a/ zák.č. 507/2001 Z.z. o poštových službách v znení neskorších predpisov adresát má právo na prevzatie dodanej poštovej zásielky, a ak nemôže osobne prevziať dodanú poštovú zásielku, určiť osobu, ktorá je splnomocnená ju prevziať pre adresáta.

Z obsahu plnomocenstva zo dňa 29.04.2004 (fotokópia č.l. 15) adresáta – právnickej osoby F. M., s.r.o. K., IČO X. na prijímanie zásielok na Pošte T. najvyšší súd zistil, že ako pracovník oprávnený rokovať v mene právnickej osoby je označený J. H., ktorý podľa zápisov v obchodnom registri nikdy nebol konateľom spoločnosti F. M., s.r.o. Splnomocnenie neobsahuje odkaz na plnomocnenstvo resp. iný úkon, z ktorého by bolo zrejmé, prečo s J. H. Pošta T. konala ako s osobou oprávnenou konať v mene žalobcu.

Najvyšší súd konštatuje, že v danom prípade nebola zisťovaná skutková okolnosť, či plnomocenstvo bolo urobené v prevádzkarni žalobcu (§ 16 Obchodného zákonníka), za ktorej podmienky by bolo možné akceptovať právny názor súdu prvého stupňa, že pri podpise plnomocenstva išlo o konanie J. H. v prevádzkarni podnikateľa žalobcu. Spravidla sa uvedené plnomocenstvo podpisuje priamo na pošte, t.j. mimo prevádzkarne podnikateľa žalobcu. Podľa § 7 ods. 3 Obchodného zákonníka prevádzkarňou sa rozumie priestor, v ktorom sa uskutočňuje určitá podnikateľská činnosť. Prevádzkareň musí byť označená obchodným menom podnikateľa, ku ktorému sa môže pripojiť názov prevádzkarne alebo iné rozlišujúce označenie. Vzhľadom na to aplikácia ust. § 16 Obchodného zákonníka súdom prvého stupňa je predčasná.

Naopak použitie pečiatky žalobcu J. H. na splnomocnení na prijímanie zásielok na pošte Topoľčany (čl. 15) nasvedčuje, že J. H. disponoval pečiatkou žalobcu, a preto, ak išlo o oprávnené disponovanie pečiatkou žalobcu mohlo byť mať svoj základ v ustanovení § 15 Obchodného zákonníka.

Za daného skutkového stavu však najvyšší súd musí konštatovať, že otázka platnosti splnomocnenia na prijímanie zásielok na pošte zo dňa 29.04.2004 nie je natoľko zistená a právne nenapadnuteľným spôsobom argumentovaná tak, aby v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy SR nebol dotknutý čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Skutkový stav i právna argumentácia musí byť spôsobilá obstať nielen v procese skúmania zákonnosti ale i v prípadnom teste ústavnosti. Vzhľadom na to vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, dňa 18. februára 2010

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková